

Arrest

nr. 209 165 van 11 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 29 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 209 164 van 11 september 2018 de beslissing vernietigt.

Op 29 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 maart 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: H., L.

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Alger

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 27.03.2017, hem betekend op 21.04.2017.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“II. Middelen in rechte

Eerste en enig middel: schending van 7 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 j. artikel 13 EVRM, en van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." (eigen onderlijning).

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste recent dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Verwerende partij hield echter op geen enkel moment rekening met de gezondheidstoestand van verzoeker, en verwerende partij liet het na om te toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij was nochtans op de hoogte van de zeer precaire gezondheidstoestand van verzoeker, aangezien verzoeker alle relevante medische informatie bij zijn aanvraag op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 19 januari 2018 voegde.

In dit verzoekschrift haalde verzoeker onder meer het volgende aan (zie stuk 3):

" Verzoeker kampt met ernstige paranoïde schizofrenie (met chronische psychotische belevingen en hallucinaties) en PTSD. Verzoeker is sinds 2014 onafgebroken opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis Stuivenberg, waar hij op dagelijkse basis een medicijncocktail dient te nemen. Het standaard medisch getuigschrift geeft aan dat verzoeker zich niet kan handhaven buiten een opnamecontext. Verzoeker is niet zelfredzaam, en heeft toezicht en dagelijkse zorgen nodig. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker volledig arbeidsongeschikt is.

Indien de behandeling wordt stopgezet, zal dit een floride psychose en suicidaliteit tot gevolg hebben (zie stuk 3).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker nood heeft aan verregaande medische zorgen. Het is echter uiterst twijfelachtig of deze noodzakelijke behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker in Algerije.

De beschikbaarheid en financiële toegankelijk van de nodige zorgen zijn namelijk problematisch in de Algerije.

Verzoeker dient opgenomen te worden in een psychiatrisch ziekenhuis. In Algerije zijn er echter in totaal slechts 4023 bedden beschikbaar op een totale bevolking van meer dan 40 miljoen personen.¹ Uit de gegevens van de Wereld Gezondheidsorganisatie blijkt dat ver 100 000 personen in Algerije, er gemiddeld slechts plaats is voor 1.91 personen in een psychiatrisch ziekenhuis (zie stuk 5).

Daarbij komt dat verzoeker reeds sinds 2014 onafgebroken opgenomen is in België in een psychiatrisch ziekenhuis, en zich volgens zijn behandelende psychiater niet kan handhaven buiten een opnamecontext (stuk 3). In Algerije is er echter niemand langer dan één jaar opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. De gegevens van de WHO stellen duidelijk dat 100 % van de personen in een psychiatrisch ziekenhuis daar minder dan een jaar verblijven (zie stuk 5). Hieruit blijkt duidelijk dat een langdurige opname in een psychiatrisch ziekenhuis, hetgeen nodig is voor verzoeker om suicidaliteit te voorkomen, niet mogelijk is in Algerije.

Afgezien van de beschikbaarheid van de nodige zorgen, stelt zich ook de vraag naar de toegankelijkheid. Volgens de Raad van State is het noodzakelijk om ook rekening te houden met de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. De Raad van State oordeelde als volgt in dit verband:

"Les soins qui doivent être prodigués au resquérant peuvent l'être au XXX, pour autant que celui-ci, compte tenu de ce que ce pays ne dispose pas d'un système de sécurité sociale couvrant les soins de santé, dispose de ressources financières suffisantes." (R.v.St. 18 maart 1998, nr. 72.594, RDE 2002 N° 119)

Verzoeker dient voor de rest van zijn leven een intensieve medische behandeling te volgen. Door de chronische duur van de behandeling lopen de kosten snel op. Deze kosten kan verzoeker onmogelijk zelf dragen. Zoals duidelijk blijkt uit het standaard medisch attest, is verzoeker immers compleet niet zelfredzaam en dus logischerwijze arbeidsongeschikt (zie stuk 3).

Ook op zijn familie kan verzoeker niet rekenen, aangezien men onmogelijk van hen kan verwachten dat ze de grote kosten (veroorzaakt door het feit dat verzoeker op dagelijkse basis voor de rest van zijn leven een groot aantal medicijnen dient in te nemen en een medische behandeling dient te volgen) op zich nemen. Het feit dat verzoeker een chronische aandoening heeft, maakt dat het voor hem en zijn familie financieel ondraaglijk is deze kosten te dragen.

Tot slot kan verzoeker geen beroep doen op de overheid om bij te springen in de kosten. [..]

Verzoekers' behandelende geneesheer geeft de ernst van de aandoeningen aan waarmee verzoeker te kampen heeft. Indien verzoeker niet de gepaste medische opvolging krijgt, zal dit nefaste gevolgen hebben voor zijn gezondheid en levenskwaliteit, en bestaat er een groot risico op zelfmoord. Het is hoogst twijfelachtig of verzoeker de nodige zorgen kan verkrijgen in zijn thuisland. Het terugsturen van verzoeker maakt daarom een onmenselijke en vernederende behandeling uit in de zin van artikel 3 EVRM. "

Verwerende partij hield hiermee echter compleet geen rekening. Nergens blijkt dat verwerende partij gekeken heeft of verzoeker zijn levensnoodzakelijke behandeling wel kan voortzetten indien hij België voor onbepaalde tijd dient te verlaten.

Verwerende partij kan niet verwijzen naar de beslissing inzake de aanvraag tot medische regularisatie van 29 januari 2018, aangezien deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard (omwille van een discussie over de identiteitsdocumenten), en er dus geen beoordeling ten gronde plaatsvond van de medische problematiek.

Ook bij de vorige aanvraag tot medische regularisatie vond er geen beoordeling ten gronde plaats. In de beslissing van 27 maart 2017 werd de aanvraag cfr. artikel 9ter Vreemdelingenwet immers ook onontvankelijk verklaard omwille van problemen met de identiteitsdocumenten (stuk 2).

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt in de bestreden beslissing echter met geen enkel woord over gerept. Uit niets blijkt dat verwerende partij gekeken heeft naar de problematische gezondheidstoestand van verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. Voorts kan men het feit dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de problematische gezondheidstoestand van verzoeker weinig zorgvuldig noemen, en vormde deze gebrekkige motivering een schending van de motiveringsplicht.

Ook schendt verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien hij wordt teruggestuurd zijn land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

Hierdoor begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook onontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2 In de nota met opmerkingen zet verwerende partij het volgende uiteen:

“In een enig middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 7 en 74/13 vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat er geen enkele rekening gehouden werd met de gezondheidstoestand bij de afgifte van het bevel. Hij zou kampen met een ernstige paranoïde schizofrenie.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. De determinerende motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden niet weerlegd.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, een onderzoek werd gevoerd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waaronder de gezondheidstoestand. Dit onderzoek luidt:

“1. Gezins- en familieleven: Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinslid van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind: betrokkene toont niet aan dat hij (schoolgaande kinderen) heeft in België.

Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader

en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand: in de voorgelegde medische attesten is geen sprake van een onmogelijkheid om te reizen."

De medische situatie van verzoeker werd wel degelijk afgetoetst aan de mogelijkheid tot reizen.

Nu verzoeker niet het voorwerp uit maakt van een gedwongen verwijderingsmaatregel, kan hij niet voorhouden als zou het onderzoek naar artikel 3 EVRM zich heden opdringen nu volgens het EHRM (Paposhvili t. België van 13.12.2016, nr. 41738/10) het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM dient te gebeuren vóór de repatriëring naar het land in kwestie. In casu dient hij zelf gevolg te geven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en is er geen sprake van repatriëring. Het staat hem ook vrij al dan niet terug te keren naar zijn herkomstland. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, die eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit is een bepaling die een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

Verder merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Verzoeker verwijst naar zijn medische problematiek en zet uiteen, (in overeenstemming met de bijgevoegde stukken waaronder een medisch attest 23 oktober 2017), dat hij kampt met ernstige paranoïde schizofrenie en PTSD. Hij is sinds 2014 onafgebroken opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis Stuivenberg, waar hij op dagelijkse basis een medicijncocktail dient te nemen. Hij kan zich niet handhaven buiten een opnamecontext, is niet zelfredzaam en heeft toezicht en dagelijkse zorgen nodig. Bij stopzetting van de behandeling zal dit een floride psychose en suïcidaliteit tot gevolg hebben.

Verzoeker meent dat verweerder, in het kader van het onderzoek op basis van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn gezondheidstoestand bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van zijn medische aanvraag en bijgevoegde medische stukken. Zijn inziens toont zijn medische problematiek aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een risico inhoudt voor het behoud van zijn fysieke en psychische integriteit.

In zijn nota merkt verweerder op dat er weldegelijk, voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, een onderzoek werd gevoerd naar de elementen vevat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waaronder de gezondheidstoestand. Verweerder verwijst meer bepaald naar de synthesenota van 29 januari 2018, waar wordt gesteld: “3. *Gezondheidstoestand: in de voorgelegde medische attesten is geen sprake van een onmogelijkheid om te reizen.*” Verweerder concludeert dat de medische situatie van verzoeker aldus wel degelijk werd afgetoetst aan de mogelijkheid tot reizen.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder, in het kader van het bestreden bevel heden tekort schiet in het voorziene onderzoek op basis van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er dient te worden gewezen op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar anderzijds ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

Verzoeker wijst er terecht op dat met betrekking tot zijn medische aanvraag van 29 januari 2018 geen beoordeling plaatsvond van de medische problematiek aangezien de aanvraag onontvankelijk werd verklaard om documentaire redenen. Hetzelfde geldt ten aanzien van zijn medische aanvraag van 27 maart 2017. De vaststelling van verweerder dat “*in de voorgelegde medische attesten is geen sprake van een onmogelijkheid om te reizen*”, (overigens en niettegenstaande uit dezelfde medische attesten blijkt dat verzoeker sinds 2014 onafgebroken is opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis Stuivenberg en hij zich niet kan handhaven buiten een opnamecontext), volstaat niet in het licht van het arrest Paposhvili waaruit blijkt dat een onderzoek ook inzake de toegang tot een adequate behandeling in het land van herkomst moet worden verricht wanneer er ernstige aanwijzingen zijn van een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling. Verzoeker toont, met het bijgevoegd medisch attest van 23 oktober 2017 waarin de behandelende arts attesteert dat de stopzetting van de behandeling een floride psychose en suïcidaliteit tot gevolg zal hebben, aan dat een onderzoek beperkt tot verzoekers mogelijkheid om te reizen, niet volstaat. Het komt, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aan verweerder toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een beslissing, als een bevel om het grondgebied te verlaten, te treffen.

Waar de verweerder in zijn nota opmerkt dat hij enkel gehouden is een onderzoek conform artikel 3 van het EVRM door te voeren bij een gedwongen verwijdering, kan hij niet worden gevolgd, nu de verplichting een onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van genoemde bepaling reeds ontstaat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 29 mei 2018, nr. 241.625 en RvS 28 september 2017, nr. 239.259).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS

24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN